

SVĚT JE PLNÝ OPUŠTĚNÝCH MÍST...

MAGDALÉNA

Mlč Magdaléno! Štveš mě, vážně už dlouho mi brnkáš na nervy. Co štveš, sereš mě! Divíš se mému slovníku? Opravdu? Říkáš si, jak může ta, která deklamovala pasáže z nejslavnějších světových dramát tím nejčistším jazykem, jedinečnou, vybranou češtinou na divadelních prknech, promluvit jako špinavá prodavačka někde na rybím trhu? No vidíš... jde to. Pořád nic? Poslední dobou se všemu divíš, Magdaléno. A víš co? Už je to fuk. Nezáleží na tom. Už záleží jen na jednom. Aby včas přišel ten kluk. No tak, nedělej se, že nevíš. A jestli nevíš, tak se podívej, no koukni na má předloktí. Že jsou vyhublá, vrásčitá? Ne víc než ta tvoje. Ale něco navíc mají, tak to na mě nehraj. Tos nepoznala, jak splavně, zaujatě a emotivně s tebou diskutuju poslední roky? Nevšimla sis, jak lehounce naskakují slova na můj jazyk vždycky po návštěvě toho kluka? Třicet let, Magdaléno, třicet let se vykecávám jenom s tebou. Uzurpovala sis mě. Odstranila ze života živých. Že na mě každý kašle i bez tebe? To ty! To ty ses postarala, abych z tohoto baráku nevytáhla paty. Abych zapomněla, že potřebuju jíst, pít, že potřebuju dýchat. Žiju tvými vzpomínkami a poslouchám stížnosti. Prý že jsem dopustila, aby mně to tvé zatracené velkopanské sídlo padalo na hlavu. Haha! Už tobě začalo chátrat, před sto lety proboha! Poslechla jsem tě a koupila ho za poslední peníze. Žádná role, žádná nabídka angažmá, slyšíš mě? Snáším tvoji společnost, ať na ni mám náladu nebo ne. Vždyť já už jsem ty! Ba ne, Magdaleno, všechno jednou skončí. Mám také svá práva. Vidíš ty paže? No tak necukej hlavou, hraběnko, neodvracej se. Jsou rozpíchané do živého masa. Boláky plné hnisu... a proč? Abych ještě chvíli fungovala, myslela a ano, dokázala s tebou mluvit. Ne, nepřemlouvej mě, dneska vážně naposled. Jen ten kluk, aby už přišel. Abych měla sílu narvat do kapes ty šutry, co jsem nahledala v zahradě. Já vím, je z ní džungle, ale to mi snad teď nebudeš vyčítat. Žárlíš? Můžeš mě doprovodit. Slézt poprvé za třicet let z těch schodů, po kterých já už dávno nemám sílu vystoupat nahoru. Opušť pro jednu svou komfortní zónu a ukaž mi svůj vděk za ten čas, který jsem tu s tebou strávila. Protože já končím, Magdaléno a silně pochybuju, že tuhle barabiznu ještě někdo koupí. Přijdeš o kámošku, zlato. A... už klepe, chlapec můj z nejmilejších. Chvíli jsem měla strach, že řeka při té bouřce strhla most. Tak ...musím se nějak dostat ke dveřím. A ne že mi ty kameny mezitím schováš.

Svět je plný opuštěných míst...

Stalo se... nestalo pod těmito schody?

ZAHRADA MLČENLIVÝCH je také opuštěná, tajemná, záhadná. Možná také napsala svůj příběh...

Najdete na: <https://harlequinnaruby.cz/>